

ԵՐԳ ՎԵՐՋԱԼՈՒՍԻ...

(Ն Ի Կ Ի Պ Ե)

Երբ վերջալուսի շողուն հանանչներ
Ոսկեգօծում են խաղուն ջրերի
Փայլուն հայելին—եւ արձակ դաւեսեր
Պատում են ստուերներ խորին գիւղերի.
Եւ գուարն գիւղն է լրում՝ բուն մրսած,
Եւ ծաղկանց վրայ, հոտոս դալարում
Ցողն է փայլփրում՝ երկնից իջած.
Եւ արծաթ շողով շրդաւր է փրում
Մըշուլեն անտառի մութ-գանգուր գրլիսին,—

Ո՛հ, եւ այդ ժամին

Ասծոյ աշխարհին

Նայում եմ մի խոր, անյայտ հրնուանով.
Եւ անգրկելի, անհուն բրնուրեան
Անդորր գրկի մէջ եւ մրսով, հոգով
Գտնում եմ մի քաղցր, հանգիստ օրեւան.
Եւ ինձ օտա՛ւ են յոյգեր երկրային,
Եւ իմ հոգին է ա՛յնպէս լուսավառ,
Որ, կարծես, այդ սուրբ, մենաւոր ժամին
Ինձ հետ խօսում է արարած-աշխարհ...

ԱԼ. ՇԱՏՈՒՐԵԱՆ

շօշարշ = փայլ, քաղ